ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

21. ledna 2010 *

Ve věci C-444/07,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku (Polsko) ze dne 27. června 2007, došlým Soudnímu dvoru dne 27. září 2007, v úpadkovém řízení zahájeném proti

MG Probud Gdynia sp. z o.o.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu a zastupující předseda prvního senátu, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Ilešič a J.-J. Kasel (zpravodaj), soudci,

generální advokát: M. Poiares Maduro,
vedoucí soudní kanceláře: K. Malaček, rada,

* Jednací jazyk: polština.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. června 2009,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za MG Probud Gdynia sp. z o.o. A. Studzińskim, radca prawny, a M. Żytnym, aplikant radcowski trzeciego roku,

– za polskou vládu M. Dowgielewiczem a C. Hermou, jakož i A. Witczak-Słoczyńskou, jako zmocněnci,

– za německou vládu M. Lummou a J. Kemper, jako zmocněnci,

– za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s W. Ferrante, avvocato dello Stato,

– za Komisi Evropských společenství S. Petrovou a K. Mojzesowicz, jako zmocněnkyněmi,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu některých ustanovení nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení (Úř. věst. L 160, s. 1; Zvl. vyd. 19/01, s. 191), ve znění nařízení Rady (ES) č. 603/2005 ze dne 12. dubna 2005 (Úř. věst. L 100, s. 1, dále jen „nařízení“).

2 Tato žádost byla podána v rámci řízení zahájeného na návrh polského správce podstaty pověřeného likvidací společnosti MG Probud Gdynia sp. z o.o. (dále jen „MG Probud“), jehož účelem je zahrnutí majetku této společnosti, který byl zajištěn v Německu, do majetkové podstaty.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

3 Článek 3 nařízení, nazvaný „Mezinárodní příslušnost“, je následujícího znění:

„1. Soudy členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, jsou příslušné k zahájení úpadkového řízení. V případě společnosti nebo právnické osoby se za místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy, považuje sídlo, pokud není prokázán opak.

2. Pokud jsou hlavní zájmy dlužníka soustředěny na území některého členského státu, jsou soudy jiného členského státu příslušné k zahájení úpadkového řízení proti dlužníkovi pouze tehdy, pokud má dlužník provozovnu na území tohoto členského státu. Účinky takového řízení jsou omezeny na majetek, který se nachází na území tohoto členského státu.

[…]“

4 Článek 4 nařízení, nazvaný „Rozhodné právo“, stanoví:

„1. Pokud toto nařízení nestanoví jinak, je právem rozhodným pro úpadkové řízení a jeho účinky právo toho členského státu, na jehož území bylo úpadkové řízení zahájeno (dále jen ‚stát, který řízení zahájil‘).

2. Právo státu, který řízení zahájil, určuje podmínky pro zahájení tohoto řízení, jeho vedení a skončení. Určuje zejména,

a) proti kterým typům dlužníků může být úpadkové řízení zahájeno;

b) majetek, který tvoří část majetkové podstaty, a způsob nakládání majetkem, který dlužník nabyl po zahájení úpadkového řízení;

c) oprávnění dlužníka a správce podstaty;

[…]

f) účinky úpadkového řízení na řízení zahájená jednotlivými věřiteli, s výjimkou probíhajících soudních řízení;

[…]“

5 Podle čl. 5 odst. 1 nařízení „[z]ahájením úpadkového řízení nejsou dotčena věcná práva věřitelů nebo třetích osob, pokud jde o hmotný nebo nehmotný, movitý nebo nemovitý majetek […], které patří dlužníkovi a nacházejí se v okamžiku zahájení řízení na území jiného členského státu“.

6 Článek 10 nařízení stanoví:

„Účinky úpadkového řízení na pracovní smlouvy a pracovněprávní vztahy se řídí výhradně právem členského státu, kterým se řídí daná pracovní smlouva.“

7 V kapitole II nařízení, nazvané „Uznávání úpadkového řízení“, čl. 16 odst. 1 nařízení stanoví:

„Rozhodnutí o zahájení úpadkového řízení učiněné soudem členského státu, který je příslušný podle článku 3, je uznáváno ve všech ostatních členských státech od okamžiku, kdy nabude účinku ve státě, který řízení zahájil.

[…]“

8 Článek 17 nařízení, nazvaný „Účinky uznání“, uvádí:

„1. Rozhodnutí o zahájení úpadkového řízení podle čl. 3 odst. 1 má bez dalších formálních náležitostí v kterémkoli jiném členském státě stejné účinky jako podle práva státu, který řízení zahájil, pokud toto nařízení nestanoví jinak a dokud ve výše uvedeném členském státě není zahájeno řízení podle čl. 3 odst. 2.

[…]“

9 Článek 18 nařízení, nazvaný „Pravomoci správce podstaty“, stanoví:

„1. Správce podstaty jmenovaný soudem příslušným podle čl. 3 odst. 1 může vykonávat veškeré pravomoci, které mu jsou svěřeny podle práva státu, který řízení zahájil, v jiném členském státě, dokud v tomto státě není zahájeno jiné úpadkové řízení nebo učiněno ochranné opatření bránící jejich výkonu na základě návrhu na zahájení úpadkového řízení v tomto státě. S výhradou článků 5 a 7 může správce podstaty zejména přemístit majetek dlužníka z území členského státu, ve kterém se nachází.

[…]“

10 Článek 25 nařízení zní následovně:

„1. Rozhodnutí učiněná soudem, jehož rozhodnutí o zahájení řízení je uznáno podle článku 16, která se týkají průběhu a skončení úpadkového řízení, a vyrovnání tímto soudem schválená se rovněž uznávají bez dalších formálních náležitostí. Tato rozhodnutí jsou vykonatelná podle článků 31 až 51 (s výjimkou čl. 34 odst. 2) úmluvy [ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a výkonu soudních rozhodnutí v občanských

a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32)], ve znění úmluv o přistoupení k uvedené úmluvě [(dále jen ‚Bruselská úmluva')].

První pododstavec se rovněž vztahuje na rozhodnutí, která vyplývají přímo z úpadkového řízení, a na rozhodnutí, která s ním úzce souvisejí, i když je učinil jiný soud.

První pododstavec se rovněž vztahuje na rozhodnutí týkající se ochranných opatření, která byla učiněna po podání návrhu na zahájení úpadkového řízení.

2. Uznávání a výkon rozhodnutí jiných než uvedených v odstavci 1 se řídí úmluvou uvedenou v odstavci 1, pokud je použitelná.

3. Členské státy nejsou povinny uznávat nebo vykonávat rozhodnutí uvedená v odstavci 1, pokud by to vedlo k omezení osobní svobody nebo listovního tajemství."

11 Podle článku 26 nařízení „[k]terýkoli členský stát může odmítnout uznat úpadkové řízení zahájené v jiném členském státě nebo výkon rozhodnutí učiněných v souvislosti s takovým řízením, pokud by byly účinky tohoto uznání nebo výkonu ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem tohoto státu, zejména s jeho základními zásadami nebo s ústavními právy a svobodami jednotlivce".

Vnitrostátní právní úprava

12 V Polsku jsou úpadková řízení upravena úpadkovým a sanačním právem („Prawo upadłościowe i naprawcze“), ze dne 28. února 2003 (Dz.U. 2003, č. 60, částka 535), ve znění pozdějších předpisů.

13 Podle čl. 146 odst. 1 a 2 zmíněného zákona musí být soudní nebo správní řízení o výkonu rozhodnutí, které bylo zahájeno proti dlužníkovi před zahájením úpadkového řízení, ze zákona v den zahájení řízení pozastaveno a částky získané z pozastaveného výkonu rozhodnutí, které ještě nebyly vydány, spadají do majetkové podstaty.

14 Podle čl. 146 odst. 3 se tato ustanovení použijí obdobně, pokud byl majetek dlužníka zajištěn v rámci zajišťovacího řízení.

15 Podle téhož čl. 146 odst. 4, jakmile je zahájeno úpadkové řízení, není již nadále možné zahájit proti dlužníkovi řízení o výkon rozhodnutí týkající se majetku tvořícího majetkovou podstatu.

Skutkový stav v původním řízení a předběžné otázky

16 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku zahájil rozhodnutím ze dne 9. června 2005 úpadkové řízení proti MG Probud, stavebnímu podniku se sídlem v Polsku, který však v rámci činnosti své pobočky prováděl stavební práce v Německu.

17 Na návrh Hauptzollamt Saarbrücken (celní správa v Saarbrückenu) (Německo) nařídil Amtsgericht Saarbrücken rozhodnutím vydaným dne 11. června 2005 obstavení bankovních aktiv výše uvedeného podniku ve výši 50 683,08 eur, jakož i zajišťovací zabavení různých pohledávek posledně uvedeného podniku vůči německým smluvním partnerům. Tato opatření byla přijata v návaznosti na řízení zahájené Hauptzollamt Saarbrücken proti řediteli německé pobočky společnosti MG Probud, neboť ten byl podezřelý z porušení právních předpisů o vysílání pracovníků z důvodu nevyplacení mezd a neodvedení příspěvků na sociální pojištění několika polských dělníků.

18 Odvolání podané proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto usnesením Landgericht Saarbrücken ze dne 4. srpna 2005. V odůvodnění svého rozhodnutí tento soud zejména uvedl, že z důvodu zahájení úpadkového řízení v Polsku bylo důvodné se obávat, že odpovědní pracovníci společnosti MG Probud rychle inkasují vymahatelné pohledávky a převedou odpovídající peněžité částky do Polska, aby tak byl německým orgánům znemožněn přístup k těmto částkám. Landgericht Saarbrücken měl za to, že zahájení tohoto úpadkového řízení týkajícího se majetku MG Probud nebránilo obstavení majetku, k němuž došlo v Německu. Podle tohoto soudu totiž vnitrostátní úpadková řízení zahájená v jiných členských státech musí být uznána v Německu, pokud splňují podmínky stanovené v čl. 1 odst. 1 nařízení a jsou-li uvedena na seznamu obsaženém v příloze A tohoto nařízení. Opis rozhodnutí přiložený k žalobě však neumožnil posoudit, zda se skutečně jedná o úpadkové řízení zahájené v Polsku, které mělo být uznáno v Německu na základě této přílohy A.

19 V souvislosti s úpadkovým řízením se Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku zabývá otázkou zákonnosti zajištění majetku německými orgány, neboť polské právo, které je právem rozhodným pro úpadkové řízení z důvodu, že Polská republika je státem, který toto řízení zahájil, nepřipouští takové zajištění poté, co bylo proti podniku zahájeno úpadkové řízení.

20 Za těchto podmínek Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Jsou vzhledem k článkům 3, 4, 16, 17 a 25 nařízení […], tj. ve světle pravidel o příslušnosti soudu státu, který zahájil úpadkové řízení, o právu použitelném na dotyčné řízení, jakož i o podmínkách a účincích uznání úpadkového řízení, v případě, kdy nejsou splněny podmínky pro použití článků 5 a 10 tohoto nařízení, správní orgány členského státu oprávněny zajistit finanční prostředky nacházející se na bankovním účtu hospodářského subjektu po zahájení úpadkového řízení v jiném členském státě (provedení takzvaného zajišťovacího zabavení), a tím porušit vnitrostátní právní předpisy státu, který zahájil úpadkové řízení (článek 4 nařízení […])?

2) Mohou správní orgány členského státu, ve kterém nebylo zahájeno vedlejší úpadkové řízení a který musí podle článku 16 uvedeného nařízení uznat úpadkové řízení, vzhledem k čl. 25 odst. 1 a následujícím nařízení […] a s odvoláním na vnitrostátní právní předpisy odepřít uznat podle článků 31 až 51 Bruselské úmluvy […] rozhodnutí státu, který zahájil řízení, jež se týkají průběhu a skončení úpadkového řízení?“

K předběžným otázkám

21 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda v takovém případě, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, jsou po zahájení hlavního úpadkového řízení v některém členském státě příslušné orgány jiného členského státu

na základě právních předpisů tohoto státu jednak oprávněny nařídit zajištění majetku dlužníka, jehož úpadek byl zjištěn, který se nachází na území posledně uvedeného členského státu, a jednak odmítnout uznat a případně vykonat rozhodnutí, která se týkají průběhu a skončení úpadkového řízení zahájeného v prvním členském státě.

22 Za účelem odpovědi na takto přeformulované otázky je na úvod třeba připomenout, že článek 3 nařízení upravuje dva typy úpadkového řízení. Úpadkové řízení zahájené podle odstavce 1 tohoto článku příslušným soudem členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, považované za „hlavní řízení", způsobuje všeobecné účinky, neboť se týká majetku dlužníka, který se nachází ve všech členských státech, ve kterých se nařízení uplatní. Může-li být dále zahájeno řízení podle odstavce 2 uvedeného článku příslušným soudem členského státu, ve kterém má dlužník provozovnu, toto řízení, považované za „řízení vedlejší", způsobuje účinky, jež jsou omezeny na majetek dlužníka, který se nachází na území posledně uvedeného státu (viz rozsudek ze dne 2. května 2006, Eurofood IFSC, C-341/04, Sb. rozh. s. I-3813, bod 28).

23 Obecná platnost hlavního úpadkového řízení má rovněž vliv na pravomoci správce podstaty, neboť podle čl. 18 odst. 1 nařízení může správce podstaty jmenovaný soudem příslušným podle čl. 3 odst. 1 nařízení vykonávat na území jiného členského státu veškeré pravomoci, které mu jsou svěřeny, zejména dokud v tomto státě není zahájeno jiné úpadkové řízení.

24 Z toho vyplývá, že pouze zahájení vedlejšího úpadkového řízení může omezit obecnou platnost hlavního úpadkového řízení.

25 Navíc podle čl. 4 odst. 1 nařízení má určení příslušného soudu za následek určení rozhodného práva. Ať se jedná o hlavní úpadkové řízení nebo o vedlejší úpadkové řízení,

na úpadkové řízení a jeho účinky se totiž vztahuje právo členského státu, na jehož území bylo řízení zahájeno, nazvaného „stát, který řízení zahájil“. Z tohoto důvodu čl. 4 odst. 2 nařízení obsahuje příkladmý výčet různých prvků řízení, které se řídí právem státu, který řízení zahájil, mezi nimiž jsou zejména uvedeny pod písmenem b) majetek, který tvoří část majetkové podstaty, pod písmenem c) oprávnění dlužníka a správce podstaty a pod písmenem f) účinky úpadkového řízení na řízení zahájená jednotlivými věřiteli.

26 Krom toho ze znění čl. 16 odst. 1 ve vzájemném spojení s čl. 17 odst.1 nařízení vyplývá, že rozhodnutí o zahájení úpadkového řízení v některém členském státě je uznáváno ve všech ostatních členských státech od okamžiku, kdy nabude účinku ve státě, který řízení zahájil, a má bez dalších formálních náležitostí v kterémkoli jiném členském státě stejné účinky jako podle práva státu, který řízení zahájil. Podle článku 25 nařízení se veškerá jiná rozhodnutí, než jsou rozhodnutí týkající se zahájení úpadkového řízení, uznávají rovněž automaticky.

27 Jak vyplývá z dvacátého druhého bodu odůvodnění nařízení, pravidlo přednosti vymezené ve čl. 16 odst. 1 tohoto nařízení, které stanoví, že úpadkové řízení zahájené v členském státu je uznáváno ve všech ostatních členských státech od okamžiku, kdy nabude účinku ve státě, který řízení zahájil, vychází ze zásady vzájemné důvěry (výše citovaný rozsudek Eurofood IFSC, bod 39).

28 Právě tato vzájemná důvěra umožnila nejen zavedení závazného systému příslušnosti, který jsou povinny dodržovat všechny soudy, na něž se vztahuje působnost nařízení, ale též související upuštění ze strany členských států od jejich vnitrostátních pravidel o uznávání a vydávání exequatur ve prospěch zjednodušeného mechanismu uznávání a výkonu rozhodnutí vydaných v rámci úpadkového řízení (výše citovaný rozsudek Eurofood IFSC, bod 40, jakož i obdobně pokud jde o Bruselskou úmluvu, rozsudky ze dne 9. prosince 2003, Gasser, C-116/02, Recueil, s. I-14693, bod 72, a ze dne 27. dubna 2004, Turner, C-159/02, Recueil, s. I-3565, bod 24).

29 Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že této zásadě vzájemné důvěry je vlastní, že soud členského státu, ke kterému je podán návrh na zahájení hlavního úpadkového řízení, ověří svou příslušnost s ohledem na čl. 3 odst. 1 nařízení, tedy přezkoumá, zda jsou hlavní zájmy dlužníka soustředěny v tomto členském státě. Naproti tomu soudy ostatních členských států uznávají rozhodnutí o zahájení hlavního úpadkového řízení, aniž by byly oprávněny přezkoumávat posouzení učiněné prvním soudem ohledně jeho příslušnosti (výše citovaný rozsudek Eurofood IFSC, body 41 a 42).

30 Pokud jde o výkon rozhodnutí týkajících se úpadkového řízení, je třeba podotknout, že nařízení neobsahuje zvláštní úpravu, nýbrž odkazuje ve svém čl. 25 odst. 1 na systém vydávání exequatur zavedený články 31 až 51 Bruselské úmluvy, přičemž však vylučuje důvody pro odmítnutí upravené touto úmluvou a nahrazuje je vlastními důvody pro odmítnutí.

31 Podle dvacátého druhého bodu odůvodnění nařízení, podle kterého by důvody pro neuznání měly být omezeny na nezbytné minimum, tak existují pouze dva důvody pro odmítnutí.

32 Jednak podle čl. 25 odst. 3 nařízení nejsou členské státy povinny uznávat nebo vykonávat rozhodnutí, která se týkají průběhu a skončení úpadkového řízení, pokud by to vedlo k omezení osobní svobody nebo listovního tajemství.

33 Dále pak podle článku 26 nařízení může kterýkoli členský stát odmítnout uznat úpadkové řízení zahájené v jiném členském státě nebo vykonat rozhodnutí učiněná v souvislosti s takovým řízením, pokud by byly účinky tohoto uznání nebo výkonu ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem tohoto státu, zejména s jeho základními zásadami nebo s ústavními právy a svobodami jednotlivce.

34 Pokud jde o tento druhý důvod pro odmítnutí, Soudní dvůr již v souvislosti s Bruselskou úmluvou uvedl, že ustanovení o veřejném pořádku obsažené v čl. 27 odst. 1 této úmluvy se použije pouze ve výjimečných případech, neboť představuje překážku uskutečnění jednoho ze základních cílů této úmluvy, a sice usnadnění volného pohybu rozsudků (rozsudek ze dne 28. března 2000, Krombach, C-7/98, Recueil, s. I-1935, body 19 a 21, a výše citovaný rozsudek Eurofood IFSC, bod 62). Judikatura týkající se čl. 27 bodu 1 této úmluvy se přitom použije na výklad článku 26 nařízení (výše citovaný rozsudek Eurofood IFSC, bod 64).

35 Na otázky položené předkládajícím soudem je třeba odpovědět s ohledem na předcházející úvahy.

36 V projednávaném případě je nesporné, že sídlo společnosti MG Probud se nachází v Polsku a že rozhodnutím ze dne 9. června 2005 byl polským soudem zjištěn úpadek této společnosti.

37 Z článku 3 odst. 1 nařízení vyplývá, že v případě společnosti se za místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy, považuje její sídlo, pokud není prokázán opak. V tomto ohledu Soudní dvůr uvedl, že vyvratitelná domněnka stanovená zákonodárcem Společenství ve prospěch sídla společnosti může být vyvrácena pouze tehdy, jestliže skutečnosti, jež jsou objektivní a zjistitelné třetími osobami, umožní prokázat existenci skutečné situace odlišné od té, kterou má odrážet umístění do místa předmětného sídla (výše citovaný rozsudek Eurofood IFSC, bod 34). Tak by tomu mohlo být zejména v případě společnosti, která by nevykonávala žádnou činnost na území členského státu, kde se nachází její sídlo. Vykonává-li naopak společnost svou činnost na území členského státu, kde se nachází její sídlo, pouhá skutečnost, že mateřská společnost se sídlem v jiném členském státě může kontrolovat nebo kontroluje její rozhodnutí v hospodářské oblasti, nestačí k vyvrácení domněnky stanovené nařízením (výše citovaný rozsudek Eurofood IFSC, bod 37).

38 Jelikož spis, který má Soudní dvůr k dispozici, neobsahuje žádné poznatky, které by mohly zpochybnit domněnku stanovenou v čl. 3 odst. 1 nařízení, je patrné, že hlavní zájmy společnosti MG Probud jsou soustředěny v Polsku.

39 Podle znění čl. 1 odst. 1 nařízení musí mít úpadková řízení, na která se toto nařízení vztahuje, čtyři vlastnosti. Musí se jednat o kolektivní řízení, založené na úpadku dlužníka, které zahrnuje alespoň částečné zajištění majetku dlužníka a jmenování správce podstaty. Uvedená řízení jsou vyjmenovaná v příloze A nařízení a seznam správců podstaty je obsažen v příloze C tohoto nařízení (výše citovaný rozsudek Eurofood IFSC, body 46 a 47).

40 Jelikož je úpadkové řízení zahájené proti MG Probud vyjmenováno v příloze A nařízení, z uplatnění článku 3 tohoto nařízení vyplývá, že polské soudy jsou příslušné k zahájení hlavního úpadkového řízení a k přijetí veškerých rozhodnutí, která se týkají průběhu a skončení tohoto řízení. Mimoto z uplatnění článku 4 uvedeného nařízení vyplývá, že na výše zmíněné úpadkové řízení a jeho účinky se vztahuje polské právo.

41 Krom toho správce podstaty jmenovaný polským soudem za podmínky, že je uveden v příloze C nařízení, může podle článku 18 nařízení vykonávat na území jiných členských států všechny pravomoci, které jsou mu svěřeny polským právem, zejména přemístit majetek dlužníka z území členského státu, ve kterém se nachází.

42 Jak bylo v této souvislosti podotknuto několika zúčastněnými, kteří předložili písemná vyjádření Soudnímu dvoru, v projednávané věci nebylo zahájeno žádné vedlejší řízení a žádná z výjimek stanovených v článcích 5 až 15 nařízení, konkrétněji žádná z výjimek

uvedených v článcích 5 a 10, na které výslovně poukazuje předkládající soud, se v rámci věci v původním řízení neuplatní.

43 S ohledem na tyto skutečnosti a z důvodu obecné platnosti, která musí být přiznána každému hlavnímu úpadkovému řízení, zahrnuje úpadkové řízení zahájené v Polsku veškerá aktiva společnosti MG Probud, včetně aktiv nacházejících se v Německu, a polským právem se řídí nejen zahájení úpadkového řízení, ale též průběh a skončení tohoto řízení. Z tohoto důvodu toto právo určuje způsob nakládání s majetkem nacházejícím se v jiných členských státech, jakož i účinky úpadkového řízení na opatření, jejichž předmětem může být tento majetek.

44 Vzhledem k tomu, že polský úpadkový a sanační zákon ze dne 28. února 2003, ve znění pozdějších předpisů, neumožňuje po zahájení úpadkového řízení zahájit proti dlužníkovi řízení o výkon rozhodnutí týkající se majetku spadajícího do majetkové podstaty, nebyly příslušné německé orgány oprávněny nařídit na základě německých právních předpisů exekuční opatření související s majetkem MG Probud nacházejícím se v Německu.

45 Jak totiž vyplývá z článků 16 a 17 nařízení, musí být rozhodnutí o zahájení úpadkového řízení vydané v Polsku automaticky uznáno ve všech ostatních členských státech bez dalších formálních náležitostí, se všemi účinky, které mu přiznává polské právo.

46 Navíc vzhledem k tomu, že spis předložený Soudnímu dvoru neobsahuje žádné poznatky, na základě nichž by bylo možné shledat existenci některého z důvodů pro odmítnutí stanovených v bodech [32 a 33] tohoto rozsudku, byl německý soud, ke kterému byl podán návrh, povinen uznat nejen rozhodnutí o zahájení úpadkového řízení přijaté příslušným polským soudem, ale rovněž všechna ostatní rozhodnutí týkající se tohoto řízení, a nemůže se tudíž bránit výkonu těchto rozhodnutí na základě článků 31 až 51 Bruselské úmluvy.

47 S ohledem na všechny předchozí úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že nařízení, zejména jeho články 3, 4, 16, 17 a 25, musí být vykládáno v tom smyslu, že v takové věci, jaká je předmětem původního řízení, jsou po zahájení hlavního úpadkového řízení v některém členském státě příslušné orgány jiného členského státu, ve kterém nebylo zahájeno žádné vedlejší úpadkové řízení, povinny, s výhradou důvodů pro odmítnutí vycházejících z čl. 25 odst. 3 a článku 26 nařízení, uznat a vykonat všechna rozhodnutí týkající se tohoto hlavního úpadkového řízení, a nejsou tudíž na základě právních předpisů tohoto jiného členského státu oprávněny nařídit exekuční opatření týkající se majetku dlužníka, proti němuž bylo zahájeno úpadkové řízení, který se nachází na území výše uvedeného jiného členského státu, pokud to právní předpisy státu, který zahájil řízení, neumožňují a pokud nejsou splněny podmínky, na které se váže použití článků 5 a 10 nařízení.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení, zejména jeho články 3, 4, 16, 17 a 25, musí být vykládáno v tom smyslu, že v takové věci, jaká je předmětem původního řízení, jsou po zahájení hlavního úpadkového řízení v některém členském státě příslušné orgány jiného členského státu, ve kterém nebylo zahájeno žádné vedlejší úpadkové řízení, povinny, s výhradou důvodů pro odmítnutí vycházejících z čl. 25 odst. 3 a článku 26 tohoto nařízení,

uznat a vykonat všechna rozhodnutí týkající se tohoto hlavního úpadkového řízení, a nejsou tudíž na základě právních předpisů tohoto jiného členského státu oprávněny nařídit exekuční opatření týkající se majetku dlužníka, proti němuž bylo zahájeno úpadkové řízení, který se nachází na území výše uvedeného jiného členského státu, pokud to právní předpisy státu, který zahájil řízení, neumožňují a pokud nejsou splněny podmínky, na které se váže použití článků 5 a 10 nařízení.

Podpisy.